

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **B. B.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/4, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 9. 2020, č. j. 30 A 212/2019 - 91, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost, kterou se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2019, č. j. MV-147308-4/SO-2019; tímto rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 9. 2019, č. j. OAM-33541-97/DP-2016, tak, že se žádost stěžovatele zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se neuděluje podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť stěžovatel nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu.

[2] Společně s podáním kasační stížnosti uplatnil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který doplnil o konkrétní důvody dne 2. 11. 2020.

[3] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že by v případě nepřiznání odkladného účinku byl nucen vycestovat z území České republiky, což by pro něj znamenalo opustit manželku G. B. (nar. X, st. příslušnost X) a jejich společné nezletilé děti – syna D. B. (nar. X v X, st. příslušnost X) a dceru D. B. (nar. X v X, st. příslušnost X). Vzhledem k tomu, že stěžovatel pobývá na území České

republiky na základě fikce povolení k dlouhodobému pobytu podle § 47 zákona o pobytu cizinců, v případě nepřiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti bude nucen vycestovat z území České republiky. Stěžovatel požádal soud, aby přihlédl k aktuální situaci týkající se epidemie koronaviru – je totiž omezena letecká doprava a jsou taktéž omezována pobytová oprávnění. Nepředvídatelnost vývoje epidemie a přijímaných opatření může být příčinou dlouhodobého odloučení stěžovatele od jeho manželky a dětí. Existuje reálná hrozba, že ani v případě úspěchu kasační stížnosti by se stěžovatel nemohl z Mongolska vrátit. Manželka a stěžovatelovy děti by jej ani nemohly následovat do Mongolska, neboť tento stát umožňuje lety jen osobám nemocným nebo těm, které se ocitly v mimořádné situaci. Pobyt stěžovatele na území České republiky se žádným způsobem netýká práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem, protože stěžovatel vede řádný život, nepáchá trestnou činnost a nepředstavuje žádnou hrozbu.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti předně uvedla, že řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území je pravomocně ukončeno, platnost posledního stěžovatelova pobytového statutu skončila, a stěžovatel tedy není k pobytu na území České republiky oprávněn, na čemž by ničeho nemohlo změnit ani přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Zdůraznila též mimořádný charakter institutu odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovateli by mohla nenahraditelná újma vzniknout teprve rozhodnutím o správním vyhoštění, o kterém se však rozhoduje v samostatném správním řízení. Proti takovému rozhodnutí by však stěžovatel měl možnost brojit žalobou, která má odkladný účinek ze zákona. Stěžovatel je navíc zastoupen advokátem, a ochrana jeho práv je tedy dostatečně zajištěna.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[8] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj znamenal zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť by v blízké době musel opustit území České republiky. Tím by došlo k přetrhání vazeb v rodině. Přestože se s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu

pokračování

za účelem sloučení rodiny na území nepojí povinnost opustit území České republiky a k setrvání mimo její území by mohl být stěžovatel bezprostředně donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl (viz např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, či ze dne 11. 3. 2019, č. j. 5 Azs 36/2019 - 25), „[j]en stěžít lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu“. Pokud by tedy stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo a právní účinky napadeného rozhodnutí by do konce řízení o kasační stížnosti nebyly odloženy, existuje reálné nebezpečí, že by stěžovatel byl nucen před meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

[9] Nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, představuje ve stěžovatelově případě především zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť v České republice žije se svou manželkou a dvěma nezletilými dětmi, přičemž všechny tyto osoby mají na území České republiky platné povolení k trvalému pobytu. Tyto skutečnosti nevyplývají pouze z tvrzení stěžovatele – ke kasační stížnosti přiložil kopii rodného listu obou dětí, kopii oddacího listu a kopii průkazů o povolení k trvalému pobytu dětí i manželky. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k poměřování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatele by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože existuje reálné nebezpečí, že by musel opustit území České republiky, kde má svou rodinu, ještě předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho kasační stížnosti. Vycestování z území České republiky by přitom znamenalo oddělení stěžovatele od jeho rodiny, popř. by musela vycestovat celá stěžovatelova rodina. Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem, krajským soudem ani z jiných okolností dovodit, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. Lze proto dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání.

[10] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“

[11] Z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by se stěžovatel na území České republiky dopouštěl závažné trestné činnosti. Ve stěžovatelově případě nedošlo ani ke správnímu

vyhoštění, nýbrž pouze k zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky. Je tedy možno uzavřít, že podmínka absence rozporu s důležitým veřejným zájmem je rovněž splněna.

[12] Stěžovatel též upozorňoval na omezení leteckých spojení v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19. I když si je Nejvyšší správní soud vědom nestandardní situace, upozorňuje stěžovatele, že jsou jeho tvrzení obecná a nepodložená. Nicméně vzhledem k tomu, že soud již shledal důvod pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti v zájmu na ochraně stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život, dále se otázkou ohledně současné epidemické situace nezabýval.

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že krajský soud přiznal žalobě stěžovatele proti napadenému rozhodnutí žalované odkladný účinek usnesením ze dne 29. 1. 2020, č. j. 30 A 212/2019 - 60, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak žalovaná dospěla k závěru, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nic nezměnilo na tom, že stěžovatel není oprávněn k pobytu na území České republiky. Stěžovatel podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy pobýval na území České republiky na základě platné zaměstnanecké karty (tedy povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání – srov. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Přitom se v takovém případě považuje povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti (srov. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „[p]řiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. Pokud tedy Nejvyšší správní soud přiznává odkladný účinek kasační stížnosti a krajský soud přiznal odkladný účinek žalobě, je v podstatě zachován stav před vydáním napadeného rozhodnutí žalované, a fikce oprávněnosti pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se proto uplatní i nadále.

[14] Tímto rozhodnutím však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. listopadu 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu